

Αργήσαμε λίγο αλλά τα καταφέραμε... Καλώς ήρθατε σε άλλο ένα ταξίδι περιπλάνησης στους δρόμους του post rock. Ένα κυρίαρχο ερώτημα που με βασανίζει αυτές τις ημέρες είναι το πώς προσδιορίζεται ο ρόλος του ακροατή σήμερα. Ζούμε μια εποχή που η παγκοσμιοποίηση και οι τεχνολογίες όπως το διαδίκτυο έχουν προσδώσει ένα ίσως και λίγο ανυπόφορο χαρακτήρα στη μουσική με την έννοια ότι βομβαρδίζεσαι από νέες κυκλοφορίες από παντού. Το γεγονός αυτό να μεν έχει το θετικό ότι έρχεσαι σε επαφή με πληθώρα δημιουργών και ήχων αλλά από την άλλη δεν σου επιτρέπει τη παλιά μαγεία του, να αφιερώσεις πολύ χρόνο, να οραματιστείς, να συσκεφτείς με τον εαυτό σου και το πόνημα του εκάστοτε δημιουργού! Η με άλλα λόγια να νιώσεις και να αφήσεις τον απαραίτητο χρόνο ώστε η μουσική κάποιου να μιλήσει πραγματικά μέσα σου. Ίσως κάποιος να με πείτε ρομαντικό ακροατή άλλων εποχών (που είσαι WALKMAN και κασετούλα) παρά ταύτα σήμερα θα ξεκινήσω ακριβώς από το ρομαντισμό. Και δεν γίνεται αλλιώς κατά τη γνώμη μου όταν αναφέρεσαι στη μουσική των εξ Αθήνας ερχόμενων I AM NO HERO.

Η πρώτη επαφή μου με κάποια από τα μέλη της μπάντας και το σημερινό μουσικό ταξίδι ξεκινά σε διάφορα προ εξαιτίας post rock live στις αθηναϊκές σκηνές, τότε που οι θαμώνες ήταν συγκεκριμένοι και που πάντα ανάμεσα σε αυτούς ζούσες μια μυσταγωγία. Τότε που το post rock στη χώρα μας ήταν ακόμα μια ήρεμη δύναμη που λίγοι ήξεραν, αλλά που όσοι γνώριζαν μαγεύονταν και έψαχναν όλο και περισσότερο. Δεν περιμένας μόνο το live, η κουβέντα για μουσική ξεκινούσε πιο πριν και συνεχιζόταν ενίοτε και μετά το live. Οι I AM NO HERO πριν από δημιουργοί ήταν καταρχήν ακροατές και αναζητούσαν να ακούσουν, να αλληλοεπιδράσουν, να ανταλλάξουν απόψεις (αέναιες οι συζητήσεις με το μπασίστα τους τότε για το ρόλο και το ύφος του μπάσου σε αυτή τη μουσική, τη συμμετοχή του στο θόρυβο

κτλ), να συζητήσουν για τη μουσική και τις τότε κυκλοφορίες. Βλέπετε νομίζω ότι για τη συγκεκριμένη μπάντα η μουσική δεν ήταν μόνο έκφραση και όποιοι του αρέσει αλλά αντίθετα ήταν στοιχείο επικοινωνίας και χρησιμοποίησης του ήχου για το ντύσιμο εικόνων. Το όλο ύφος τους παρέπεμπε πάντα σε μια μπάντα του πρώιμου κύματος του post rock.

Η μουσική τους αν μου επιτρέπεται να χρησιμοποιήσω παραλληλισμούς με άλλες μπάντες ήταν μια έκφραση του μελωδικού καθαρού κιθαριστικού δυναμισμού των Mogwai (όταν ταρακουνούσαν οι Σκωτσέζοι τα νερά) και της μελαγχολικής και ελεγχόμενα θορυβώδης έκφρασης των MONO με το λυρισμό που έκρυσαν αυτοί. Πολλοί μπορούν να τους κατηγορήσουν για αυτές τους τις εμμονές αλλά ο ρομαντικός χαρακτήρας της δημιουργίας και της προέλευσης τους, η κινηματογραφική διάσταση και ο τελειομανής χαρακτήρας τους τους οδήγησε αναπόφευκτα στη ρώτα ενός καλοζυγισμένου, αρμονικού, μετρημένου και οργανωμένου ήχου.

Πρόκειται για μια πολύ οργανωμένη ηχητικά μπάντα με ιδιαίτερη φροντίδα στο στήσιμο του ήχου στο χώρο αλλά και κατά τη γνώμη μου με τη συνεπέστερη προσπάθεια δεσίματος των μελωδιών και περάσματος στις διάφορες φάσεις των κομματιών τους. Ποτέ καμία μελωδία στους IAM NO HERO δεν μένει ανεκπλήρωτη στην έκφραση και την ολοκλήρωση της. Ο δρόμος τους για την μουσική κάθαρση είναι διαφορετικός. Κυρίαρχο στοιχείο της μουσική τους είναι η προοδευτική αργόσυρτη εξέλιξη των κομματιών, το πέρασμα από μείζονες σε ελάσσονες μελωδίες, το κατεχοχόν μελωδικό μπάσο που μαζί με τα τύμπανα συνθέτει έναν μελωδικό καμβά που χαρίζει τις στέρεες βάσεις για να δημιουργήσουν οι κιθάρες καθαρές ή με τα distortion τους τα δικά τους. Μιας και αναφέρθηκα στις κιθάρες νομίζω ότι αποτελούν το θεμέλιο λίθο της μουσικής αυτής της μπάντας. Δεν θα ξεχάσω ποτέ το live όπου τους έβλεπα καθιστούς και χωρίς ψήγμα εντυπωσιασμού να ξεκινούν και να βομβαρδίζουν με μελωδίες τον αέρα, συνομιλώντας ατέρμονα μουσικά και κλιμακώνοντας παίζοντας με τις αντιθέσεις μεταξύ τους. Οι κιθαριστικές μελωδίες λοιπόν χαράζουν τα ηχητικά μονοπάτια που κινείται το πλοίο και νομίζω ότι οφείλονται σε μεγάλο βαθμό για τη ρομαντική αισθητική της μουσικής τους, τον γεμάτο reverb ήχο, τα όπως ήδη έγραψα αλά MONO κιθαριστικά ξεσπάσματα με το distortion. Νομίζω ότι το αργόσυρτο κλιμακωτό παίξιμο που από απλή μελωδία, αρχίζει και χτίζει μια πυραμίδα ήχου με μελαγχολικές υφές καταλήγοντας σε αέρινες μελωδικότητες που γεμίζουν το χώρο σε όγκο και ύψος αποτελεί τη χαρακτηριστική ταυτότητα αυτής της μπάντας. Τίποτα στη μουσική των IAM NO HERO δεν είναι ανούσιο και η φροντίδα της ενορχήστρωσης τους είναι που προσδίδει πάντα μια εξ κλασσικής φαντασίας ορμώμενης μουσικής υφής στη. Πρόκειται για μια αρτιότητα που δημιουργεί καθάρια συναισθήματα. Όλα συνυπάρχουν με μέτρο, όλα κατά μία έννοια είναι ανθρώπινα γιατί κρύβουν μέσα τους πλευρές από την καθημερινότητα που βιώνουμε σήμερα. **Μια μαγική αντίθεση που το post rock λόγω της αρχέγονης φύσης του στο τρόπο δημιουργίας και το λόγο που δημιουργήθηκε μας έχει κάνει σαν Sleepwalker να το αγαπήσουμε.**

Με απλά λόγια μια μουσική για τα βάθη της ψυχής σου, εκεί που ο ρομαντισμός συναντάει το σκοταδισμό της εποχής που ζούμε και όπου στέκεται να συνομιλεί σε έναν αέναο διάλογο που χάνεται με τραγικό τρόπο μέσα στις όψεις της καθημερινότητας σου. Εκεί μέσα βρίσκεται σε μια τέλεια εκφραστική μορφή, υπαρκτό χώρο και η μουσική των I AM NO HERO.

Sleepwalker #34

Τρίτη, 01 Νοέμβριος 2016 11:03

Sleepwalker #34

Τρίτη, 01 Νοέμβριος 2016 11:03

